

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (siódma izba)

z dnia 8 czerwca 2023 r.*

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1328 – Przywóz niektórych płaskich wyrobów ze stali walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Federacji Rosyjskiej – Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 18 ust. 1 – Niezbędne informacje – Brak – Artykuł 9 ust. 4 – „Zasada niższego cła” – Cena docelowa – Marża zysku przemysłu Unii Europejskiej – Ustalenie – Wybór ostatniego reprezentatywnego roku – Artykuł 2 ust. 9 – Konstruowanie ceny eksportowej – Szkoda wyrządzona przemysłowi unijnemu – Stosowanie w drodze analogii – Obliczanie marginesu zaniżania cen – Uzasadnienie

W sprawach połączonych C-747/21 P i C-748/21 P

mających za przedmiot dwa odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r.,

PAO Severstal, z siedzibą w Czerepowcu (Rosja) (C-747/21 P),

Novolipetsk Steel PJSC (NLMK), z siedzibą w Lipiecku (Rosja) (C-748/21 P),

które reprezentowały M. Krestiyanova, avocate, i N. Tuominen, avocată,

wnoszące odwołania,

w których pozostałymi uczestnikami postępowania były:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo K. Blanck i J.-F. Brakeland, a następnie J.-F. Brakeland, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg),

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (siódma izba),

w składzie: M.L. Arastey Sahún, prezes izby, A. Prechal (sprawozdawczyni), prezes drugiej izby, i N. Wahl, sędzia,

* Język postępowania: angielski.

rzecznik generalny: N. Emiliou,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2023 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoich odwołaniach PAO Severstal (C-747/21 P) i Novolipetsk Steel PJSC (NLMK) (C-748/21 P) wnoszą o uchylenie wydanych przez Sąd Unii Europejskiej wyroków odpowiednio z dnia 22 września 2021 r., Severstal/Komisja [T-753/16, niepublikowanego, zwanego dalej „wyrokiem Severstal/Komisja (T-753/16)”, EU:T:2021:612], oraz z dnia 22 września 2021 r., NLMK/Komisja [T-752/16, niepublikowanego, zwanego dalej „wyrokiem NLMK/Komisja (T-752/16)”, EU:T:2021:611] (zwanych dalej łącznie „zaskarżonymi wyrokami”), w których Sąd oddalił wniesione przez odpowiednio spółkę Severstal i spółkę NLMK skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1328 z dnia 29 lipca 2016 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych płaskich wyrobów ze stali walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Federacji Rosyjskiej (Dz.U. 2016, L 210, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”) w zakresie, w jakim ich ono dotyczyło.

Ramy prawne

- 2 Chociaż przed datą przyjęcia spornego rozporządzenia weszło w życie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21) – uchylające i zastępujące rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51), zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 18, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”) – to jednak przy ustalaniu dumpingu i szkody rozpatrywanych w niniejszych sprawach połączonych zastosowanie znajdują przepisy prawa materialnego przewidziane w rozporządzeniu podstawowym, ponieważ leżące u podstaw przyjęcia spornego rozporządzenia dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 marca 2015 r. Jednakże ze względu na to, że przepisy te mają taką samą treść jak odpowiadające im przepisy przewidziane w rozporządzeniu 2016/1036, nie ma znaczenia to, że w toku postępowań, które doprowadziły do wniesienia rozpatrywanych odwołań, ewentualnie zastosowano lub powołano się na te ostatnie.
- 3 Artykuł 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przewidywał:
„W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po

której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedają, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy [Unii].

Dostosowane pozycje obejmują koszty zwykle ponoszone przez importera, ale zapłacone przez jakikolwiek inny podmiot [w Unii] lub poza nią, który jest związany lub zawarł porozumienie kompensacyjne z importerem lub eksporterem, w tym zwykle koszty transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, cła, cła antydumpingowe i inne podatki należne w kraju przywozu z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów, jak również uzasadnioną marżę ze sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk”.

4 Artykuł 9 ust. 4 tego rozporządzenia stanowił:

„Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Unii wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Komisja [Europejska] nakłada ostateczne cło antydumpingowe zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. W przypadku obowiązywania cła tymczasowego Komisja wszczyna tę procedurę nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła. Kwota cła antydumpingowego nie może przekraczać stwierdzonego marginesu dumpingu, lecz powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu unijnego”.

5 Artykuł 18 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia miał następujące brzmienie:

„Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne. [...]”.

Okoliczności powstania sporów

6 Przedstawione w zaskarżonych wyrokach okoliczności powstania rozpatrywanych sporów można na potrzeby niniejszego wyroku streścić w podany niżej sposób.

7 Severstal i NLMK są spółkami prawa rosyjskiego prowadzącymi działalność na rynku produkcji i dystrybucji wyrobów ze stali, w szczególności płaskich wyrobów ze stali walcowanych na zimno.

8 W dniu 14 maja 2015 r. w następstwie skargi złożonej przez Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL (europejskie stowarzyszenie hutnictwa stali), Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych płaskich wyrobów ze stali walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Federacji Rosyjskiej (Dz.U. 2015, C 161, s. 9).

9 Dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 marca 2015 r. Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 marca 2015 r. (zwany dalej „okresem badanym”).

- 10 Po udzieleniu przez spółki Severstal i NLMK odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy oraz przeprowadzeniu przez Komisję wizyt weryfikacyjnych na miejscu w pomieszczeniach wspomnianych spółek i w pomieszczeniach przedsiębiorstw handlowych z nimi powiązanych Komisja w pismach z dnia 30 października 2015 r. poinformowała owe spółki o zamiarze zastosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że spółki te w ramach wspomnianych odpowiedzi nie przekazały niezbędnych informacji w przewidzianych terminach i utrudniły prawidłowy przebieg dochodzenia, nie dostarczając wymaganych dokumentów na początku wizyty weryfikacyjnej.
- 11 W odrębnych pismach z dnia 13 listopada 2015 r. spółki Severstal i NLMK sprzeciwiły się zastosowaniu tego artykułu i wyraziły wolę dalszej współpracy.
- 12 W dniu 29 lipca 2016 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie, którego art. 1, po pierwsze, przewidywał nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z żeliwa lub stali niestopowej, lub pozostałej stali stopowej, ale z wyłączeniem ze stali nierdzewnej, o każdej szerokości, walcowanych na zimno, nieplaterowanych, niepowleczonej ani niepokrytych, nieobrobionych więcej niż walcowanych na zimno, objętych określonymi kodami CN (zwanymi dalej „produktem objętym postępowaniem”), pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Federacji Rosyjskiej, oraz, po drugie, przewidywał, że stawka tego cła wynosi 34 % w odniesieniu do przywozu spółki Severstal oraz 36,1 % w odniesieniu do przywozu spółki NLMK.

Postępowania przed Sądem i zaskarżone wyroki

- 13 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 28 października 2016 r. spółki Severstal i NLMK wniosły skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.
- 14 Dwoma postanowieniami z dnia 31 maja 2017 r. prezes drugiej izby dopuścił do udziału Eurofer w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji we wszczętych przez spółki Severstal i NLMK postępowaniach.
- 15 W uzasadnieniu swoich skarg spółki Severstal i NLMK podniosły odpowiednio sześć i pięć zarzutów. Znaczenie dla rozpatrywanych odwołań ma wyłącznie dokonana przez Sąd ocena zarzutów pierwszego i szóstego podniesionych przez spółkę Severstal w sprawie, w której zapadł wyrok Severstal/Komisja (T-753/16), oraz zarzutów drugiego i piątego podniesionych przez spółkę NLMK w sprawie, w której zapadł wyrok NLMK/Komisja (T-752/16).
- 16 W owych zarzutach pierwszym i drugim spółki Severstal i NLMK co do istoty zarzuciły Komisji naruszenie art. 18 rozporządzenia podstawowego, art. 6.8 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103), załącznika II do tego porozumienia oraz zasady proporcjonalności, a także popełnienie oczywistego błędu w ocenie poprzez uznanie, że spółki te nie współpracowały w pełni, wobec czego należało uwzględnić dostępne fakty. W zaskarżonych wyrokach Sąd oddalił te zarzuty, potwierdzając co do istoty, że zarówno spółka Severstal, jak i spółka NLMK nie przekazały wszystkich wiarygodnych i niezbędnych do przeprowadzenia przez Komisję dochodzenia informacji, w związku z czym ta ostatnia mogła zastosować art. 18 rozporządzenia podstawowego, nie popełniając błędu.

- 17 W zarzutach szóstym i piątym, o których mowa w pkt 15 niniejszego wyroku, spółki Severstal i NLMK co do istoty zarzuciły Komisji naruszenie art. 2 ust. 9 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz popełnienie oczywistych błędów w ocenie przy ustalaniu poziomu usunięcia szkody. Podnoszą one w szczególności, że Komisja ustaliła nierozsądną i zawyżoną marżę zysku dla przemysłu unijnego oraz że popełniła ona błąd, stosując w drodze analogii art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego do celów obliczenia marginesu szkody. W zaskarżonych wyrokach Sąd oddalił te zarzuty, uznając, że Komisja nie popełniła błędu przy ustalaniu poziomu usunięcia szkody.

Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

- 18 W odwołaniu w sprawie C-747/21 P spółka Severstal wnosi do Trybunału:
- o uchylenie wyroku Severstal/Komisja (T-753/16);
 - o wydanie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli stan postępowania na to pozwala;
 - tytułem żądania ewentualnego – o odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
 - o obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem oraz kosztami postępowania przed Sądem.
- 19 W odwołaniu w sprawie C-748/21 P spółka NLMK wnosi do Trybunału:
- o uchylenie wyroku NLMK/Komisja (T-752/16);
 - o wydanie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli stan postępowania na to pozwala;
 - tytułem żądania ewentualnego – o odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
 - o obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem oraz kosztami postępowania przed Sądem.
- 20 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie obu odwołań jako bezzasadnych oraz o obciążenie spółek Severstal i NLMK kosztami postępowania.
- 21 W dniu 21 września 2022 r. prezes Trybunału wezwał strony do zajęcia stanowiska w przedmiocie ewentualnego połączenia spraw C-747/21 P i C-748/21 P do celów dalszego postępowania i wydania wyroku.
- 22 Pismami z dnia 22 września 2022 r. Komisja poinformowała Trybunał, że nie sprzeciwia się połączeniu tych spraw. Pismem z dnia 28 września 2022 r. spółka Severstal przekazała Trybunałowi, że zgadza się na ich połączenie. Pismem z tego samego dnia spółka NLMK sprzeciwiała się temu połączeniu do celów dalszego postępowania, nie przedstawiając w tym względzie żadnego uzasadnienia.

- 23 Postanowieniem Trybunału z dnia 18 października 2022 r. wydanym na podstawie art. 54 regulaminu postępowania przed Trybunałem sprawy C-747/21 P i C-748/21 P połączono do celów dalszego postępowania i wydania wyroku.
- 24 Pismem z dnia 24 października 2022 r. strony wezwano do udzielenia odpowiedzi na określone pytania Trybunału w ramach środka organizacji postępowania. Komisja odpowiedziała na te pytania w dniu 24 listopada 2022 r. Spółki Severstal i NLMK udzieliły na nie odpowiedzi w dniu 1 grudnia 2022 r.

W przedmiocie odwołań

- 25 W uzasadnieniu odwołań spółki Severstal i NLMK podnoszą trzy zarzuty dotyczące co do istoty: pierwszy – naruszenia prawa przy wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, przeinaczenia dowodów i nieprawidłowych ustaleń faktycznych; drugi – naruszenia prawa przy stosowaniu i wykładni art. 9 ust. 4 tego rozporządzenia; trzeci – naruszenia prawa przy stosowaniu i wykładni art. 2 ust. 9 wspomnianego rozporządzenia.
- 26 Z uwagi na to, że owe podniesione zarówno przez spółkę Severstal, jak i przez spółkę NLMK zarzuty w znacznym stopniu się pokrywają, zostaną one zbadane łącznie.

W przedmiocie zarzutów pierwszych odwołań

Argumentacja stron

- 27 W pierwszej kolejności wnoszące odwołania twierdzą, że Sąd błędnie zinterpretował art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przy dokonywaniu oceny zastosowania tego przepisu przez Komisję w spornym rozporządzeniu, nie wypowiedziawszy się najpierw w kwestii, czy produkt objęty postępowaniem jest produktem końcowym, czy półproduktem. Tymczasem w ich ocenie kryteria kontroli stosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zależą od odpowiedzi na to pytanie. Ponadto, jak podnoszą wnoszące odwołania, Sąd nie uzasadnił swojej decyzji o zakwalifikowaniu rozpatrywanych produktów jako półproduktów i niesłusznie ograniczył swoją kontrolę nad przeprowadzonymi przez Komisję dochodzeniami. Z tych względów spółki Severstal i NLMK kwestionują odpowiednio pkt 32, 56, 58 i 68 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) oraz pkt 33, 50, 56, 79, 80 i 163 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16).
- 28 W drugiej kolejności wnoszące odwołania twierdzą, że Sąd w zaskarżonych wyrokach przeinaczył dowody i dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych.
- 29 W szczególności spółka Severstal kwestionuje pkt 70, 72, 80, 81, 83, 84, 90–94, 97 i 102 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), podnosząc następujące argumenty:
 - dokonana w pkt 70 i 81 tego wyroku ocena, zgodnie z którą Komisja nie mogła sprawdzić, czy całkowite koszty zakupu surowców zostały dokładnie odzwierciedlone w księgach rachunkowych spółki Severstal, jest nieprawidłowa w świetle treści załącznika F-14b do udzielonej przez tę spółkę odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy oraz w świetle dokumentu weryfikacyjnego nr 11;

- dokonana w pkt 72 wspomnianego wyroku ocena, zgodnie z którą spółka Severstal nie zadeklarowała swoich kosztów produkcji w załączniku F-14 A do owej odpowiedzi zgodnie z klasyfikacją kosztów w poszczególnych numerach kontrolnych produktów (zwanymi dalej „NKP”) przyjętych przez Komisję, jest nieprawidłowa, ponieważ w owym punkcie wskazano, że podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu spółka Severstal przedstawiła zestawienie zbliżające jej własną klasyfikację do struktury NKP, której zastosowania zażądała Komisja;
 - dokonana w pkt 80 i 89 owego wyroku ocena, zgodnie z którą spółka Severstal nie wykazała, że nie była w posiadaniu niezbędnych danych, jest błędna, ponieważ udowodniła ona, że koszt surowców nie był „przypisywany” przez jej wewnętrzny komputerowy system księgowania SAP ERP (zwany dalej „systemem SAP”) do produktu objętego postępowaniem, lecz był „agregowany” na każdym etapie produkcji dla każdego indywidualnego kodu produkcyjnego;
 - dokonana w pkt 90–93 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) ocena, zgodnie z którą spółka Severstal przyjęła dwa różne klucze podziału w odniesieniu do kosztów surowców, jest nieprawidłowa w świetle udzielonej przez tę spółkę odpowiedzi na pismo Komisji z dnia 10 września 2015 r. wzywające ją do uzupełnienia pewnych braków oraz w świetle dokumentu nr 16 przedstawionego przez ową spółkę podczas weryfikacji na miejscu.
- 30 Spółka NLMK kwestionuje pkt 54–57, 68, 77–79 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) ze względu na to, że w wymienionych punktach Sąd miał przeinaczyć dowody lub dokonać nieprawidłowych ustaleń faktycznych w odniesieniu do dokumentów nr nr 23, 25, 28 i 34.
- 31 W szczególności twierdzi ona, że w ramach oceny przedstawionej w pkt 55, 68 i 123 tego wyroku Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne przedstawione w dokumencie nr 34. Zdaniem spółki NLMK ów dokument – wbrew temu, co wynika ze wspomnianych punktów – ma taką samą treść jak dokument nr 23, który otrzymano i zweryfikowano podczas wizyty na miejscu i w którym wskazane są całkowite ilości i koszty objętych transferem nieukończonych produktów. W związku z tym nie można było w tym względzie uznać, że wspomniany dokument nr 34 zawierał nowe informacje ani że przedstawiono go po terminie. Ponadto w ocenie tej spółki Komisja wykorzystała ów dokument nr 34 jedynie w celu określenia ilości i kwot całkowitych, a nie w celu, w związku z którym dokumentu tego zażądano, polegającym na rozbiciu informacji według kodów. Jej zdaniem wykorzystanie owego dokumentu w ten sposób doprowadziło Komisję do popełnienia błędu przy ocenie porównania obliczeń i do absurdalnego wniosku, że spółka NLMK sprzedawała więcej, niż produkowała.
- 32 Spółka NLMK kwestionuje również pkt 81 i 116 wspomnianego wyroku ze względu na to, że – wbrew przedstawionej w tych punktach ocenie Sądu – przedstawiła ona odpowiednie, kompletne i możliwe do sprawdzenia informacje. Zdaniem owej spółki analiza informacji przedstawionych w dokumentach nr nr 23 i 34 pozwalała na stwierdzenie, że dokonane przez nią porównania były poparte dowodami z systemu SAP, który zweryfikowano podczas wizyt na miejscu, że wyjaśnienia były logiczne, nie zaś wewnętrznie sprzeczne, oraz że odzwierciedlały one złożoną strukturę księgową huty o pełnym cyklu. W jej ocenie Komisja nie zrozumiała, że dodatkowe odjęcie (już wcześniej odjętych) kosztów bez ilości było konieczne w celu dostosowania kosztów wytworzenia odpadów nadających się do ponownego użytku, czyli złomu, do ich wartości rynkowej, po której złom ten jest wprowadzany do produkcji. Zdaniem tej spółki niezrozumienie tego było przyczyną błędnego wniosku, zgodnie z którym, po pierwsze, sprzedawała ona więcej, niż produkowała, a po drugie, wszystkie dane były mało wiarygodne.

- 33 Komisja uważa, że zarzuty pierwsze odwołań są niedopuszczalne w zakresie, w jakim ich celem jest ponowne zbadanie przez Trybunał okoliczności faktycznych, a w pozostałym zakresie są one bezzasadne.

Ocena Trybunału

- 34 W pierwszej kolejności w zakresie, w jakim wnoszące odwołania zarzucają Sądowi dokonanie błędnej wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że ich zdaniem nie zbadał on ani nie uzasadnił kwalifikacji produktu objętego postępowaniem jako produktu końcowego lub półproduktu przed dokonaniem oceny zastosowania tego przepisu przez Komisję w spornym rozporządzeniu, podczas gdy kryteria weryfikacji niezbędnych informacji, o których mowa we wspomnianym przepisie, różnią się w zależności od tej kwalifikacji, należy oddalić zastrzeżenia Komisji dotyczące dopuszczalności tego zarzutu szczegółowego. Wbrew temu, co twierdzi Komisja, wspomniany zarzut szczegółowy dotyczy bowiem kwestii prawnej, a nie faktycznej, ponieważ odnosi się on do kryteriów regulujących stosowanie art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- 35 Co się tyczy zasadności tego zarzutu szczegółowego, należy przypomnieć, że wspomniany przepis przyznaje Komisji możliwość dokonania ustaleń dotyczących dumpingu i szkody na podstawie dostępnych faktów, w przypadku gdy zainteresowana strona nie współpracuje w dochodzeniu antydumpingowym, odmawiając dostępu do niezbędnych informacji, nie przekazując ich w terminach przewidzianych w tym rozporządzeniu lub znacznie utrudniając to dochodzenie.
- 36 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że pojęcie „niezbędnych informacji”, o którym mowa w tym przepisie, odpowiada posiadanym przez zainteresowane strony informacjom, które umożliwiają Komisji przeprowadzenie dochodzenia antydumpingowego poprzez dokonanie tymczasowych lub ostatecznych ustaleń, pozytywnych bądź negatywnych [zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 47–49, 57].
- 37 Ponadto Trybunał wyjaśnił, że oceny umożliwiającej ustalenie, czy określona informacja stanowi – bądź nie – „niezbędną informację” w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, należy dokonywać z uwzględnieniem szczególnych okoliczności każdego dochodzenia, a nie in abstracto [wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 49].
- 38 Wynika stąd, że oceny tej należy dokonywać indywidualnie dla każdego przypadku, biorąc pod uwagę, że takie informacje muszą umożliwić Komisji przeprowadzenie dochodzenia antydumpingowego.
- 39 Kryterium właściwe dla oceny, czy informacja znajdująca się w posiadaniu zainteresowanej strony jest niezbędna w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, jest zatem takie samo niezależnie od szczególnych okoliczności każdego dochodzenia. W każdym przypadku chodzi bowiem o ustalenie, czy informacja ta może umożliwić Komisji dokonanie odpowiednich ustaleń w ramach danego dochodzenia antydumpingowego. To, czy produkt objęty postępowaniem jest produktem końcowym, czy też półproduktem, nie może mieć zatem wpływu na kryterium oceny stosowania owego przepisu.
- 40 Co więcej, z uwagi na to, że wnoszące odwołania twierdzą, iż Sąd naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie wyroku powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie Sądu,

pozwalając zainteresowanym na zapoznanie się z powodami wydanego orzeczenia, a Trybunałowi – na dokonanie jego kontroli sądowej (wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r., Unia Europejska/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 41 Tymczasem – wbrew twierdzeniom wnoszących odwołania – z lektury pkt 46–102 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) oraz pkt 38–91 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) wynika, że Sąd w sposób wystarczający przedstawił powody, dla których uznał, że należało zatwierdzić zastosowanie przez Komisję art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do spółek Severstal i NLMK w postępowaniu, które doprowadziło do przyjęcia spornego rozporządzenia. Przedstawienie tych powodów pozwala wnoszącym odwołania na zapoznanie się z uzasadnieniem orzeczenia Sądu, a Trybunałowi – na dokonanie jego kontroli.
- 42 W związku z tym należy oddalić jako bezzasadny podniesiony przez wnoszące odwołania zarzut szczegółowy, zgodnie z którym Sąd dokonał błędnej wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że nie zbadał ani nie uzasadnił kwalifikacji produktu objętego postępowaniem jako półproduktu przed dokonaniem oceny zastosowania przez Komisję tego przepisu w odniesieniu do wnoszących odwołania w spornym rozporządzeniu.
- 43 W drugiej kolejności w zakresie, w jakim spółka Severstal powołuje się na sądową kontrolę uznania przysługującego Komisji i uważa, że w niniejszym wypadku Sąd nieprawidłowo zinterpretował i zastosował art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ograniczając nadmiernie zakres swojej kontroli w odniesieniu do dochodzenia Komisji, należy stwierdzić, że spółka ta nie wyjaśnia w sposób wystarczający zarzucanego naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd. Ten zarzut szczegółowy należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.
- 44 W trzeciej kolejności w zakresie, w jakim wnoszące odwołania zarzucają Sądowi, że przeinaczył niektóre dowody i dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 256 ust. 1 TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych.
- 45 W przypadku odwołania Trybunał nie jest zatem właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też, co do zasady, do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeżeli bowiem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu zasad ogólnych prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów (wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Dyson/Komisja, C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 46 Sąd wykonuje tę wyłączną kompetencję z zastrzeżeniem nieprawidłowości ustaleń faktycznych, jakich dokonuje, oraz przeinaczenia przedstawionych mu dowodów. W ramach odwołania uprawnienia kontrolne Trybunału obejmują bowiem, w odniesieniu do ustaleń faktycznych, nieprawidłowość tych ustaleń wynikającą z akt sprawy oraz, w odniesieniu do oceny okoliczności faktycznych, przeinaczenie przez Sąd tych dowodów (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 stycznia 2004 r., BAI i Komisja/Bayer, C-2/01 P i C-3/01 P, EU:C:2004:2, pkt 47; a także z dnia 11 maja 2017 r., Dyson/Komisja, C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 47 Należy również przypomnieć, że w sytuacji gdy strona wnosząca odwołanie powołuje się na przeinaczenie przez Sąd materiału dowodowego, musi ona – zgodnie z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania – dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone

przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły Sąd do takiego przeinaczenia. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecnictwem takie przeinaczenie powinno wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy, w związku z czym nie powinno być potrzeby przeprowadzania ponownej oceny okoliczności faktycznych i dowodów (wyrok z dnia 10 listopada 2022 r., Komisja/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, pkt 55 i przytoczone tam orzecnictwo). To samo dotyczy zarzucanych przez stronę wnoszącą odwołanie nieprawidłowości w ustaleniach faktycznych.

- 48 W sprawie C-747/21 P spółka Severstal twierdzi, po pierwsze, że Sąd dokonał nieprawidłowego ustalenia faktycznego w pkt 70 i 81 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), zauważając, że Komisja nie mogła sprawdzić, czy całkowite koszty zakupu surowców zostały dokładnie odzwierciedlone w księgach rachunkowych owej spółki i czy zostały one rzeczywiście uwzględnione w kosztach wytworzenia produktu objętego postępowaniem, ponieważ całkowity koszt tych surowców wykazano w załączniku F-14b do udzielonej przez nią odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, zatytułowanym „Zestawienie kosztów początkowych”, oraz w dokumencie weryfikacyjnym nr 11, wymienionym w wykazie dokumentów Komisji pod tytułem „Porównanie kosztów zwykłych przy wykorzystaniu systemu SAP”.
- 49 W tym względzie należy zauważyć, że z pkt 70 i 81 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) wynika, iż ocena Sądu opiera się na bezsporności tego, że zadeklarowane koszty obejmowały wyłącznie koszty związane ze „sprzedażą” produktu objętego postępowaniem, a nie również koszty produktów przeznaczonych na użytek własny. Tymczasem ze wspomnianego załącznika F-14b nie wynika w sposób oczywisty, że koszty produktów przeznaczonych na użytek własny zostały uwzględnione i że w związku z tym mogły one zostać zweryfikowane. Co się tyczy dokumentu weryfikacyjnego nr 11, który zdaniem spółki Severstal wymieniono w wykazie dokumentów Komisji pod tytułem „Porównanie kosztów zwykłych przy wykorzystaniu systemu SAP”, spółka ta ani go nie przedstawiła, ani nie udzieliła wyjaśnień dotyczących tego wykazu. Ponadto dokument ten nie pojawia się w opisach załączników do pism stron w sprawie T-753/16. W związku z tym spółka Severstal nie wykazała, że było oczywiste, iż koszty ujęte we wspomnianym dokumencie obejmowały koszty produktów przeznaczonych na użytek własny.
- 50 Po drugie, w zakresie, w jakim spółka Severstal podnosi, że ustalenie poczynione przez Sąd w pkt 72 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), zgodnie z którym spółka ta nie zadeklarowała swoich kosztów produkcji w załączniku F-14 A do odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy zgodnie z klasyfikacją kosztów w poszczególnych NKP przyjętych przez Komisję, jest nieprawidłowe ze względu na to, że w punkcie tym wskazano, iż podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu spółka Severstal przedstawiła zestawienie zbliżające jej własną klasyfikację do struktury NKP, której zastosowania zażądała Komisja, należy zauważyć, że spółka ta przywołuje ów punkt w sposób okrojony. We wspomnianym punkcie wyjaśniono bowiem, że informacje przekazane podczas owej wizyty „były jednak ograniczone, jak skarżąca potwierdziła na rozprawie, do kosztów wytworzenia produktów »sprzedanych«, z wyłączeniem kosztów wytworzenia związanych z produktami przetworzonymi w przedsiębiorstwie”. Wynika stąd, że spółka Severstal rzeczywiście nie zadeklarowała wszystkich swoich kosztów produkcji zgodnie z klasyfikacją kosztów w poszczególnych NKP przyjętych przez Komisję i że nie wykazano, iż ustalenia przedstawione w pkt 72 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) są nieprawidłowe.

- 51 Po trzecie, w zakresie, w jakim spółka Severstal kwestionuje dokonaną w pkt 80 i 89 tego wyroku ocenę, zgodnie z którą nie wykazała ona, że nie była w posiadaniu niezbędnych danych, zastrzeżenie to należy odrzucić, ponieważ spółka ta nie określa w sposób wystarczający zarzucanych nieprawidłowości w ustaleniach faktycznych ani dowodów, które Sąd miał w tym względzie przeinaczyć.
- 52 Po czwarte, w zakresie, w jakim spółka Severstal kwestionuje ocenę przedstawioną w pkt 90–93 wspomnianego wyroku ze względu na to, że jej zdaniem Sąd niesłusznie orzekł, iż przyjęła ona dwa różne klucze podziału w odniesieniu do kosztów surowców, i bezprawnie zatwierdził dostosowanie jej kosztów wytworzenia produktu objętego postępowaniem, należy stwierdzić, że spółka ta domaga się w rzeczywistości ponownej oceny okoliczności faktycznych i dowodów, nie wskazując w sposób wystarczająco dokładny zarzucanych Sądowi nieprawidłowości w ustaleniach faktycznych i przeinaczeń ani nie wykazując błędów w ocenie, które w jej opinii doprowadziły Sąd do tych przeinaczeń. Zastrzeżenie to jest zatem niedopuszczalne.
- 53 Wreszcie, po piąte, w zakresie, w jakim spółka Severstal kwestionuje pkt 94, 97 i 102 owego wyroku, należy stwierdzić, że nie wskazuje ona powodów, dla których ocena przedstawiona w tych punktach miałaby być błędna pod względem prawnym, w związku z czym również to zastrzeżenie jest niedopuszczalne.
- 54 W sprawie C-748/21 P spółka NLMK uważa, że w pkt 55, 68 i 123 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) Sąd przeinaczył dowody, uznając co do istoty, że spółka ta nie przekazała informacji dotyczących całkowitych ilości i kosztów wytworzenia produktu objętego postępowaniem – zarówno jako produktu końcowego, jak i półproduktu – podczas gdy informacje te są zawarte w dokumentach nr nr 23 i 34, które przedłożono Komisji podczas weryfikacji na miejscu.
- 55 W tym względzie należy zauważyć, że jak wynika z pkt 54 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16), spółka NLMK nie zakwestionowała tego, iż w udzielonej przez nią odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy nie zadeklarowała całkowitej wielkości produkcji w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem. Komisja – zgodnie z jej wyjaśnieniami, których nie zakwestionowano – doszła do takiego stwierdzenia po przedstawieniu dokumentu nr 23 podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu na potrzeby sprawdzenia odjęcia kosztów w związku ze zmianą stanu zapasów produktów będących w trakcie wytwarzania, co, jak się okazało, dotyczyło półproduktów, których ilości w tej odpowiedzi nie uwzględniono. W następstwie tego stwierdzenia Komisja zwróciła się do spółki NLMK o przedstawienie danych dotyczących kosztów, według rodzaju produktu, w odniesieniu do półproduktu objętego dochodzeniem. W odpowiedzi na to wezwanie spółka NLMK na zakończenie tej wizyty przedstawiła dokument nr 34. Treść dokumentu nr 23 częściowo pokrywa się z treścią dokumentu nr 34, ponieważ oba te dokumenty zawierają dane dotyczące całkowitych ilości i kosztów wytworzenia produktu objętego postępowaniem – zarówno jako produktu końcowego, jak i półproduktu. Różnią się one jednak tym, że dokument nr 34 zawiera również dane dotyczące kosztów i ilości według rodzaju półproduktu.
- 56 Sąd nie przeinaczył jednak tych dokumentów, orzekając, po pierwsze, w pkt 68 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16), że dokument nr 34 przedstawiono po terminie, że nie mógł on zostać zweryfikowany po wizycie na miejscu i że nie przedstawiał on jedynie rozbitcia zawartych w dokumencie nr 23 informacji według kodu produkcji, lecz został przedstawiony w innym kontekście, w celu uzgodnienia odjęcia kosztów w związku ze zmianami stanu zapasów wskutek trwającego procesu produkcji, jak zostało to zadeklarowane w jej odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, po drugie, w pkt 55 tego wyroku, że informacje zawarte w dokumencie nr 34 nie umożliwiły zaradzenia uchybieniu spółki NLMK, która nie zadeklarowała całkowitej produkcji

i całkowitych mocy produkcyjnych w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem jako całości, lecz pozwoliły Komisji na stwierdzenie niespójności w zgłoszonych przez spółkę NLMK danych dotyczących produkcji, ponieważ wynikało z nich, że deklarowana przez tę spółkę wielkość sprzedaży była w ujęciu ogólnym większa, niż mogło to wynikać z produkcji, zważywszy na zadeklarowane przez nią zmiany stanu zapasów, odrzuty i odpady, a także, po trzecie, w pkt 123 wspomnianego wyroku, że spółka NLMK nie mogła uzasadnić swojej argumentacji, zgodnie z którą należało uwzględnić jej dane dotyczące wielkości sprzedaży, przy wykorzystaniu informacji już w tej odpowiedzi uwzględnionych ani informacji zawartych w dokumentach uzyskanych na miejscu.

- 57 Owa ocena Sądu dotyczy bowiem mocy dowodowej dokumentów nr nr 23 i 34 przy uwzględnieniu zweryfikowania przez Komisję zawartych w nich danych w następstwie ich przedstawienia w toku postępowania administracyjnego, które doprowadziło do przyjęcia spornego rozporządzenia. Otóż ocena ta jest oceną okoliczności faktycznych, a ta – z zastrzeżeniem ich przeinaczenia – nie podlega kontroli Trybunału w ramach odwołania.
- 58 Podobnie spółka NLMK niesłusznie podnosi, że w pkt 81 i 116 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) Sąd przeinaczył informacje, które przekazała ona w ramach podwójnego odliczenia odpadów i odrzutów, poprzez uznanie, że informacje te nie były wiarygodne. W argumentach, które podnosi, spółka NLMK ogranicza się bowiem do podważenia dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych, nie wykazując jakiegokolwiek przeinaczenia ani nieprawidłowości w ustaleniach faktycznych.
- 59 Wreszcie, w zakresie, w jakim spółka NLMK w uzasadnieniu swoich zarzutów szczegółowych powołuje się na dokumenty nr nr 25 i 28, należy stwierdzić, że nie wyjaśnia ona, z jakich powodów ich treść miała zostać przeinaczona.
- 60 W świetle powyższego zarzuty szczegółowe wnoszących odwołania dotyczące przeinaczenia dowodów przez Sąd i nieprawidłowości dokonanych przez niego ustaleń faktycznych należy oddalić.
- 61 W konsekwencji zarzuty pierwsze odwołań należy oddalić.

W przedmiocie zarzutów drugich odwołań

Argumentacja stron

- 62 Spółki Severstal i NLMK twierdzą, że odpowiednio w pkt 243–257 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) i w pkt 209–223 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) Sąd popełnił błędy przy wykładni i kontroli zastosowania przez Komisję art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz poprzez nieustosunkowanie się do ich argumentów. Ponadto uważają one, że Sąd uchybił spoczywającemu na nim obowiązкови uzasadnienia w odniesieniu do podniesionych przez nie w tym względzie argumentów.
- 63 W szczególności wnoszące odwołania zarzucają Sądowi, że ten potwierdził, iż ze względu na światowy kryzys finansowy Komisja mogła przyjąć rok 2008 jako ostatni reprezentatywny rok na potrzeby ustalenia docelowej marży zysku przemysłu unijnego do celów zastosowania owego

art. 9 ust. 4, podczas gdy rok ten nie był objęty okresem badanym. Twierdzą one, że w niniejszym wypadku wspomniany rok jest zbyt odległy, aby można go było za taki uznać, a jego wybór wynika z błędnego zastosowania owego art. 9 ust. 4.

- 64 Ponadto wnoszące odwołania uważają, że Sąd naruszył zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, orzekając, iż Komisja nie była związana okresem badanym na potrzeby określenia ostatniego reprezentatywnego roku do celów ustalenia odnośnej marży zysku.
- 65 Co więcej, w ich ocenie wybór roku 2008 na potrzeby określenia tej marży zysku jest, ze względu na kryzys finansowy, niezgodny z oceną przedstawioną w pkt 151 i 152 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 185 i 186 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16). W punktach tych Sąd odmówił bowiem udzielenia odpowiedzi na podniesione przez wnoszące odwołania argumenty dotyczące uwzględnienia tego kryzysu przy ocenie kosztów produkcji przemysłu unijnego na potrzeby oceny szkody wyrządzonej temu przemysłowi. Sąd arbitralnie potwierdził zatem podejście Komisji, zgodnie z którym wspomniany kryzys należy uwzględnić przy ustalaniu docelowej marży zysku przemysłu unijnego do celów zastosowania art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ale nie przy ocenie tej szkody. Tymczasem owa marża zysku nie odpowiada tej, która byłaby pożądana do zapewnienia przetrwania przemysłu unijnego lub odpowiedniego zwrotu z kapitału po wystąpieniu zdarzenia zewnętrznego, takiego jak światowy kryzys finansowy.
- 66 Tytułem głównym wnoszące odwołania podnoszą, że kryzys finansowy może być elementem, który należy uwzględnić przy obliczaniu wspomnianej szkody, w związku z czym przywóz z odnośnych krajów nie może być jedynym istotnym czynnikiem leżącym u podstaw szkody poniesionej przez przemysł unijny. W ich ocenie Sąd poprzez nieustosunkowanie się do tych argumentów popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia.
- 67 Posiłkowo twierdzą one, że jeżeli kryzys finansowy nie stanowi istotnego czynnika, który należy uwzględnić przy ocenie związku przyczynowego między ową szkodą a owym przywozem, Sąd powinien był stwierdzić, że Komisja nie mogła wybrać roku 2008 jako roku odniesienia na potrzeby obliczenia marży zysku przemysłu unijnego.
- 68 Komisja uważa, że zarzuty drugie odwołań są bezskuteczne w zakresie, w jakim dotyczą pkt 151 i 152 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz pkt 185 i 186 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), a w pozostałym zakresie – bezzasadne.

Ocena Trybunału

- 69 W ramach zarzutów drugich odwołań wnoszące odwołania podnoszą zasadniczo, że Sąd, po pierwsze, naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, a po drugie, naruszył zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, przyjmując jako ostatni reprezentatywny rok na potrzeby ustalenia docelowej marży zysku przemysłu unijnego rok 2008, nie zaś rok objęty okresem badanym.
- 70 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że – zgodnie z utrwalonym orzecnictwem – w ramach odwołania kompetencje Trybunału są co do zasady ograniczone do oceny rozstrzygnięcia prawnego w kwestii zarzutów, które były rozpatrywane przed sądem orzekającym co do istoty (wyrok z dnia 12 września 2017 r., Anagnostakis/Komisja, C-589/15 P, EU:C:2017:663, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem argument wnoszących odwołania, zgodnie z którym ze względu na wybór roku 2008 jako ostatniego reprezentatywnego roku na potrzeby

ustalenia docelowej marży zysku przemysłu unijnego doszło do naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, został podniesiony po raz pierwszy na etapie odwołania. Argument ten jest zatem niedopuszczalny.

- 71 W drugiej kolejności za bezskuteczne należy uznać te podniesione przez wnoszące odwołania argumenty, które dotyczą odmowy uwzględnienia przez Sąd skutków kryzysu finansowego przy ocenie szkody poniesionej przez przemysł unijny i związku przyczynowego między tą szkodą a odnośnym przywozem, jak miałyby to wynikać z pkt 151 i 152 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz z pkt 185 i 186 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16). Sąd dokonał bowiem oceny owej szkody i owego związku przyczynowego w ramach analizy zarzutów trzeciego i czwartego podniesionych przez spółkę NLMK w sprawie, w której zapadł wyrok NLMK/Komisja (T-752/16), oraz zarzutów czwartego i piątego podniesionych przez spółkę Severstal w sprawie, w której zapadł wyrok Severstal/Komisja (T-753/16). Dokonana przez Sąd analiza tych zarzutów nie jest jednak przedmiotem rozpatrywanych odwołań. W konsekwencji podniesione przez wnoszące odwołania argumenty wymierzone przeciwko tym punktom zaskarżonych wyroków – niezależnie od tego, czy są one zasadne – w żadnym wypadku nie mogą doprowadzić do uchylecia tych wyroków. Z tych samych względów wysunięte przez wnoszące odwołania zarzuty szczegółowe, zgodnie z którymi Sąd nie uzasadnił oddalenia ich argumentów odnoszących się do wpływu kryzysu finansowego na ocenę wspomnianej szkody i wspomnianego związku przyczynowego, również należy uznać za bezskuteczne.
- 72 W trzeciej kolejności, co się tyczy twierdzeń wnoszących odwołania, zgodnie z którymi Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy przypomnieć, że ostatecznie zdanie tego przepisu ustanawia „zasadę niższego cła”, stosownie do której kwota cła antydumpingowego musi być niższa od ustalonego marginesu dumpingu, jeżeli to niższe cło jest wystarczające do usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi unijnemu.
- 73 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 52 opinii, celem tej zasady jest zatem zapobieżenie temu, by nałożone cło antydumpingowe wykraczało poza to, co jest konieczne do usunięcia szkody wyrządzonej temu przemysłowi przez przywóz towarów po cenach dumpingowych. Zasada ta jest uzasadniona w świetle charakteru i celu ceł antydumpingowych, które nie stanowią ani sankcji, ani środków wyrównawczych mających na celu naprawienie poniesionych szkód, lecz środki służące ochronie przed nieuczciwą konkurencją wynikającą z przywozu towarów po cenach dumpingowych (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2000 r., *Industrie des poudres sphériques/Rada*, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 91). Cła te mają jedynie na celu uniemożliwienie lub pozbawienie ekonomicznego sensu przywozu towarów po cenach dumpingowych, a tym samym zaradzenie wywołanemu tym dumpingiem brakowi równowagi na rynku krajowym.
- 74 Z motywu 175 i z art. 1 spornego rozporządzenia wynika, że Komisja zastosowała tę zasadę w celu ustalenia stawek ostatecznego cła antydumpingowego, wynoszących 34 % w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem przez spółkę Severstal i 36,1 % w odniesieniu do przywozu tego produktu przez spółkę NLMK. W celu obliczenia tych stawek Komisja zastosowała tzw. metodę „zaniżania cen”. Zgodnie z tą metodą margines szkody oblicza się poprzez porównanie ceny przywozu towarów po cenach dumpingowych z docelową ceną sprzedaży przemysłu unijnego. Ta ostatnia cena odpowiada cenie, jakiej przemysł ten mógł w sposób uzasadniony oczekiwać na rynku unijnym w braku owego przywozu. Aby ustalić taką hipotetyczną cenę, do kosztów produkcji przemysłu unijnego dodaje się zysk docelowy. Ów zysk docelowy odpowiada marży zysku, jakiej przemysł unijny mógł w sposób uzasadniony oczekiwać w normalnych warunkach rynkowych.

- 75 Stosując tę metodę, Komisja uwzględniła marżę zysku przemysłu unijnego zastosowaną w 2008 r. Zdaniem Komisji w niniejszym wypadku wspomniany rok był ostatnim reprezentatywnym rokiem na potrzeby ustalenia docelowego zysku przemysłu unijnego, ponieważ z jej dochodzenia wynikało, po pierwsze, że cały okres badany charakteryzował się znaczącym przywozem po niskich cenach, wywierającym niekorzystny wpływ na rentowność przemysłu unijnego, oraz, po drugie, że ze względu na kryzys finansowy nie można było uznać, że lata 2009 i 2010 odzwierciedlają normalne warunki konkurencji (zob. podobnie pkt 154–157 spornego rozporządzenia). W pkt 217–223 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 251–257 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) Sąd zatwierdził takie podejście Komisji.
- 76 W świetle argumentów wnoszących odwołania należy przede wszystkim zauważyć, że wobec tego, iż rozporządzenie podstawowe nie określa metody obliczania marginesu szkody, którego dotyczy zasada niższego cła, Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania przy wyborze takiej metody obliczeń. Komisja jest jednak zobowiązana do korzystania z tego zakresu uznania z poszanowaniem gwarancji zapewnianych przez porządek prawny Unii w ramach postępowań administracyjnych, upewniając się, że dokonany przez nią wybór zapewni prawdopodobne rezultaty.
- 77 Wybierając w niniejszym wypadku metodę opartą na cenach docelowych, Komisja nie przekroczyła owego zakresu uznania. Jak bowiem Sąd słusznie zauważył w pkt 214 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 248 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), zastosowanie ceny docelowej zamiast rzeczywistej ceny sprzedaży przemysłu unijnego na potrzeby ustalenia marginesu szkody pozwala na uwzględnienie presji zniżkowej wywieranej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych na ceny sprzedaży przemysłu unijnego. Uwzględnienie tej presji przyczynia się zaś do zapewnienia, że uzyskane przy zastosowaniu tej metody rezultaty będą prawdopodobne.
- 78 Następnie w zakresie, w jakim wnoszące odwołania uważają, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, wybierając jako ostatni reprezentatywny rok na potrzeby ustalenia docelowego zysku przemysłu unijnego rok nieobjęty okresem badanym, należy zauważyć, że jak orzekł Sąd co do istoty w pkt 218 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 252 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), wobec tego, iż rozporządzenie podstawowe nie określa metody ustalania docelowej marży zysku, przy określaniu tej marży Komisji również przysługuje zakres uznania.
- 79 Ponadto należy stwierdzić, że celem określenia docelowej marży zysku przemysłu unijnego jest odzwierciedlenie w możliwie najbardziej wiarygodny sposób zysku, jaki przemysł ten osiągnąłby w zwykłych warunkach rynkowych, aby ustalić cła antydumpingowe, które należy nałożyć, zgodnie z charakterem i celem tych cel, o których mowa w pkt 73 niniejszego wyroku, nie wykraczając poza to, co jest konieczne do zaradzenia wywołanemu przez przywóz towarów po cenach dumpingowych brakowi równowagi na rynku unijnym.
- 80 W konsekwencji, jak wskazał co do istoty rzecznik generalny w pkt 55 opinii, dane z ostatniego reprezentatywnego roku na potrzeby ustalenia docelowego zysku nie powinny pochodzić z okresu badanego, jeżeli nie umożliwiają one uzyskania odpowiedniego obrazu tego, co jest konieczne do przywrócenia uczciwej konkurencji w okresie po przeprowadzeniu dochodzenia. Jak Sąd orzekł w wyroku z dnia 28 października 1999 r., EFMA/Rada (T-210/95, EU:T:1999:273, pkt 60), na który słusznie powołał się on w pkt 215 i 218 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 249 i 252 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), marża zysku, jaką należy uwzględnić w celu obliczenia ceny docelowej, powinna odpowiadać marży zysku, jakiej przemysł unijny mógłby

w sposób uzasadniony oczekiwać w normalnych warunkach konkurencji, w braku przywozu towarów po cenach dumpingowych, ponieważ wybór takiej marży zysku przyczynia się do przywrócenia uczciwej konkurencji w okresie po przeprowadzeniu dochodzenia poprzez nałożenie ceł antydumpingowych.

- 81 W związku z tym Sąd nie naruszył prawa, interpretując ustanowioną w art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zasadę niższego cła w ten sposób, że pozwala ona Komisji, przy zastosowaniu metody zaniżania cen, na uwzględnienie jako ostatniego reprezentatywnego roku na potrzeby ustalenia docelowego zysku przemysłu unijnego roku nieobjętego okresem badanym w celu zagwarantowania, że zysk ten będzie odpowiadał zyskowi, jakiego przemysł unijny mógłby w sposób uzasadniony oczekiwać w normalnych warunkach konkurencji, w braku przywozu towarów po cenach dumpingowych.
- 82 Ponadto z uwagi na to, iż nie zakwestionowano oceny okoliczności faktycznych, zgodnie z którą, po pierwsze, cały okres badany charakteryzował się znaczącym przywozem po niskich cenach z odnośnych krajów, po drugie, światowy kryzys gospodarczy wywierał istotny wpływ na sektor od 2009 r. oraz, po trzecie, w latach 2005–2008 istniała silna konkurencja, lecz nie charakteryzowała się ona wyjątkowo sprzyjającą sytuacją na rynku, Sąd w pkt 219–222 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 253–256 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) mógł na podstawie tej oceny uznać rok 2008 za ostatni reprezentatywny rok, nie naruszając prawa przy stosowaniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 83 Wreszcie, w zakresie, w jakim wnoszące odwołania zarzucają Sądowi, że nie uzasadnił należycie zaskarżonych wyroków w odniesieniu do powodów, dla których oddalił ich zarzuty szczegółowe dotyczące błędnej wykładni lub błędnego zastosowania art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy przypomnieć, że jak wskazano w pkt 40 niniejszego wyroku, obowiązek uzasadnienia wymaga, aby w wyroku jasno i jednoznacznie przedstawione zostało rozumowanie Sądu, tak aby pozwolić zainteresowanym na zapoznanie się z powodami wydanego orzeczenia, a Trybunałowi – na dokonanie jego kontroli sądowej. Otóż w pkt 217–223 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 251–257 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16) w sposób wystarczający przedstawiono powody, dla których Sąd oddalił zarzuty szczegółowe wnoszących odwołania dotyczące wyboru przez Komisję ostatniego reprezentatywnego roku na potrzeby ustalenia docelowego zysku do celów zastosowania art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 84 Ze wszystkich powyższych względów zarzuty drugie odwołań należy oddalić.

W przedmiocie zarzutów trzecich odwołań

Argumentacja stron

- 85 Wnoszące odwołania twierdzą, że Sąd naruszył prawo, zatwierdzając podejście przyjęte przez Komisję w spornym rozporządzeniu, zgodnie z którym art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego można było zastosować w drodze analogii w celu ustalenia ceny eksportowej odsprzedawców powiązanych z producentem eksportującym przy ocenie szkody wyrządzonej przemysłowi unijnemu. W tym względzie spółka Severstal powołuje się na ocenę Sądu przedstawioną w pkt 260–272 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), zaś spółka NLMK – na ocenę Sądu przedstawioną w pkt 226–239 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16).

- 86 Zdaniem wnoszących odwołania ceną eksportową, jaką należy uwzględnić w celu dokonania oceny podcięcia cenowego przez spółki powiązane z producentem eksportującym, jest cena eksportowa CIF (koszt, ubezpieczenie i fracht) faktycznie naliczona na granicy Unii pierwszemu niezależnemu klientowi, bez dostosowywania tej ceny – w oparciu o zastosowanie w drodze analogii art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego – poprzez uwzględnienie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych (kosztów SG&A) oraz rozsądnego zysku. Cena ta odzwierciedla bowiem konkurencję cenową między rozpatrywanym przywozem a podobnym produktem przemysłu unijnego. Takie dostosowanie prowadzi natomiast do ustalenia sztucznego marginesu szkody i wiąże się z porównaniem między nieznajdującymi się na tym samym poziomie handlu cenami przywozu i cenami Unii.
- 87 Na poparcie swojego argumentu wnoszące odwołania powołują się na wydane przez Sąd wyroki z dnia 30 listopada 2011 r., Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada i Komisja (T-107/08, EU:T:2011:704), z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja (T-301/16, EU:T:2019:234), a także z dnia 2 kwietnia 2020 r., Hansol Paper/Komisja (T-383/17, niepublikowany, EU:T:2020:139), oraz na opinię rzecznika generalnego P. Pikamäe w sprawie Komisja/Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:13).
- 88 Ponadto wnoszące odwołania podnoszą, że Sąd uchybił spoczywającemu na nim obowiązкови uzasadnienia, nie uwzględniając wyroku z dnia 2 kwietnia 2020 r., Hansol Paper/Komisja (T-383/17, niepublikowanego, EU:T:2020:139), na który powołały się one w toku postępowania przed nim.
- 89 Komisja uważa, że zarzuty trzecie odwołań należy oddalić jako bezzasadne.

Ocena Trybunału

- 90 W pierwszej kolejności w zakresie, w jakim wnoszące odwołania uważają, że Sąd naruszył prawo, zatwierdzając zastosowanie przez Komisję w drodze analogii art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w celu ustalenia ceny eksportowej odsprzedawców powiązanych z producentem eksportującym przy ocenie szkody wyrządzonej przemysłowi unijnemu, należy zauważyć, że w wyroku z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:370), Trybunał orzekł, iż takie zastosowanie w drodze analogii nie stanowi naruszenia prawa.
- 91 Trybunał uznał bowiem, że ponieważ badanie istnienia podcięcia cenowego jest kwestią złożoną z ekonomicznego punktu widzenia, w odniesieniu do której rozporządzenie podstawowe nie narzuca żadnej szczególnej metody, Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania w tym względzie, w związku z czym zastosowanie w drodze analogii metody konstruowania ceny, o której mowa w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w celu zbadania podcięcia cenowego może być rozważane, o ile metoda ta wpisuje się w ramy prawne przewidziane w tym rozporządzeniu i nie prowadzi do oczywiście błędnego wyniku (zob. podobnie wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 99).
- 92 Sąd nie naruszył zatem prawa, orzekając w pkt 233 i 234 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 266 i 267 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), że Komisja w ramach tego szerokiego zakresu uznania mogła uznać, iż do celów obliczenia marginesu zaniżania cen ustalenia ceny eksportowej należało – z uwagi na to, że sprzedaży dokonywano za pośrednictwem importerów powiązanych – dokonać poprzez zastosowanie w drodze analogii art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, ponieważ słusznie wskazała ona, po pierwsze, że jest to jedyny przepis tego rozporządzenia, który zawiera wskazówki dotyczące obliczania wiarygodnej ceny eksportowej,

w przypadku gdy sprzedaży eksportowej dokonuje się za pośrednictwem importerów powiązanych, a po drugie, że wspomniany przepis odzwierciedla zasadę braku wiarygodności cen transferowych, która może być stosowana zarówno do ustalania marginesu szkody, jak i do obliczania marginesu dumpingu.

- 93 Ponadto Trybunał wyjaśnił, że z art. 1 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wynika, iż szkodę należy oceniać przy „wprowadzeniu do wolnego obrotu w Unii” produktu przywiezionego po cenach dumpingowych, tak że obliczenia podcięcia cenowego należy co do zasady dokonywać na poziomie przywozu towarów po cenach dumpingowych. Wywiódł on stąd, że Komisja mogła, w celu zapewnienia obiektywnego porównania cen na poziomie pierwszego wprowadzenia do wolnego obrotu rozpatrywanego produktu w Unii, skonstruować cenę CIF „na granicy Unii” poprzez odjęcie kosztów SG&A oraz marży zysku od ceny odsprzedaży tego produktu niezależnym klientom (zob. podobnie wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, pkt 102, 105).
- 94 Sąd nie naruszył zatem prawa, uznając w pkt 236 i 237 wyroku NLMK/Komisja (T-752/16) oraz w pkt 269 i 270 wyroku Severstal/Komisja (T-753/16), po pierwsze, że uzasadnione jest oparcie w niniejszym wypadku oceny wystarczającego charakteru niższej stawki celnej – do celów usunięcia szkody spowodowanej przywozem – na cenie eksportowej „na granicy Unii”, którą uznaje się za cenę porównywalną z ceną ex-works Unii, a mianowicie docelową ceną sprzedaży przemysłu unijnego pierwszemu niezależnemu klientowi, pomniejszoną o różne koszty zaistniałe od momentu opuszczenia fabryki, takie jak koszty transportu lub ubezpieczenia, w celu osiągnięcia poziomu ceny produktu objętego postępowaniem przy opuszczeniu fabryki, a po drugie, że wykorzystanie w niniejszym wypadku – jako punktu odniesienia dla obliczenia marginesu szkody – poziomu handlu „na granicy Unii” zamiast poziomu odsprzedaży pierwszemu niezależnemu nabywcy może być uzasadnione zarówno w świetle art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, jak i w świetle art. 3 ust. 3 tego rozporządzenia.
- 95 Powyższej oceny nie podważa odpowiedź wnoszących odwołania na zadane w ramach środka organizacji postępowania pytanie Trybunału dotyczące wniosków, jakie należy wyciągnąć z wyroku z dnia 12 maja 2022 r., Komisja/Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:370), w odniesieniu do oceny zarzutów trzecich odwołań.
- 96 W odpowiedzi tej wnoszące odwołania stwierdziły bowiem co do istoty, że okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporów rozpatrywanych w ramach niniejszych spraw połączonych różnią się od okoliczności faktycznych leżących u podstaw sporu rozpatrywanego w sprawie, w której zapadł wspomniany wyrok, co w ich ocenie przemawia za tym, że w niniejszym wypadku nie można zastosować rozwiązania przyjętego w owym wyroku. Uważają one w szczególności, że Komisja niesłusznie uznała, iż przedsiębiorstwa handlowe powiązane z wnoszącymi odwołania działały jako importerzy, w związku z czym Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, zatwierdzając zastosowanie w drodze analogii art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w niniejszym wypadku. Argument taki sprowadza się jednak do podważenia oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd. Jak wynika zaś z pkt 44–46 niniejszego wyroku, taka ocena nie podlega kontroli Trybunału w ramach odwołania, z zastrzeżeniem przypadku przeinaczenia dowodów. Z uwagi na to, że nie podniesiono, iż do takiego przeinaczenia doszło, argument ten należy odrzucić jako niedopuszczalny.
- 97 W drugiej kolejności w zakresie, w jakim wnoszące odwołania twierdzą, że Sąd uchybił spoczywającemu na nim obowiązкови uzasadnienia ze względu na to, iż nie uwzględnił ocen przedstawionych w wyroku z dnia 2 kwietnia 2020 r., Hansol Paper/Komisja (T-383/17,

niepublikowanym, EU:T:2020:139), należy przypomnieć, że Trybunał wielokrotnie orzekał, iż wykładni spoczywającego na Sądzie obowiązku uzasadnienia swych orzeczeń nie można dokonywać w ten sposób, iż wynika z niego, że Sąd jest zobowiązany do udzielenia szczegółowej odpowiedzi na każdy podniesiony przez stronę skarżącą argument (wyrok z dnia 15 kwietnia 2010 r., Gualtieri/Komisja, C-485/08 P, EU:C:2010:188, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo). Oceny tej nie podważa zresztą okoliczność, że sam Sąd zadał stronom pytanie dotyczące ewentualnych skutków wyroku z dnia 2 kwietnia 2020 r., Hansol Paper/Komisja (T-383/17, niepublikowanego, EU:T:2020:139). W konsekwencji zarzut szczegółowy wnoszących odwołania dotyczący braku uzasadnienia również należy oddalić.

- 98 W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić także zarzuty trzecie odwołań, a tym samym – odwołania w całości.

W przedmiocie kosztów

- 99 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Stosownie do art. 138 § 1 owego regulaminu, mającego zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 100 W niniejszym wypadku z uwagi na to, że Komisja wniosła o obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania, a te ostatnie przegrały sprawę, każdą z nich należy obciążyć kosztami postępowania związanymi z wniesionym przez nią odwołaniem.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołania zostają oddalone.**
- 2) PAO Severstal zostaje obciążona kosztami postępowania w sprawie C-747/21 P.**
- 3) Novolipetsk Steel PJSC (NLMK) zostaje obciążona kosztami postępowania w sprawie C-748/21 P.**

Podpisy